

Deliciosa bogeria musical

Maria Xinxó opina sobre la seva banda sonora per agafar el cotxe

Maria Xinxó | Juan Miguel Morales

Hi ha un moment que és només meu. És com si, de cop i volta, desaparegués tothom i ens quedéssim soles jo i la música ?la burra al davant, no fos cas?. Jo amb les mans al volant i la música sonant mig a l'antiga, en format CD. El meu cotxe podria semblar l'habitació d'una adolescent dels anys noranta. Les portes es converteixen en prestatgeries i ara mateix acumulen vint-i-dos discos d'una deliciosa bogeria musical. Deliciosa des del meu punt de vista, o més aviat hauria de dir des del meu punt d'oïda. I bogeria... entenc que per a tothom. Ara entendreu per què.

Miro enrere, repasso el 2019 i penso en els discos que més quilòmetres han arribat a compartir amb mi. Per una grup de **Mishima** com soc, no és estrany que *Ara i res* (Warner Music / The Rest Is Silence, 2017) encapçali la llista, combinat, els últims mesos, amb l'*Ara i aquí* (The Rest Is Silence, 2019) que van treure dels concerts a la sala Apolo per Nadal. No aquest Nadal, sinó l'anterior.

En segona posició, ben a prop, hi ha el descobriment musical i sensorial que vaig fer ara fa just un any: **Clara Peya** i el seu *Estómac* (Satélite K, 2018), que m'arriba, encara que a ella no li deu agradar, al cor... Però també a la ment, em penetra la pell, em remou i em commou.

Potser us pregunteu quin dels altres vint discos que tinc entaforats al cotxe completa el pòdium dels més escoltats. Doncs us diré que és una relíquia. La vaig recuperar cap al mes de maig. La caixa està mig trencada, però el disc, tot i que en el seu moment el vaig fer girar milers de vegades, se sent de meravella.

Vint anys després, **Britney Spears** torna a entonar el tema *Oops!... I Did It Again* (Jive Records, 2000) mentre jo m'esgargamello tant com puc. Sí, confesso: el trajecte fins a Oristà, al festival Cantilafont, el juliol passat, on actuava **Clara Peya**, el vaig fer cantant **Britney Spears**. Ja em perdonareu. Em vaig sorprendre sabent-me encara totes les lletres, també la de 'Dear Diary?', que tants moments de flagel·lació m'havia proporcionat en la meua adolescència tardana.

I enmig de tot això, hi ha perles que he descobert gràcies a la feina: el nou disc dels valencians **Smoking Souls**, *Translúcid* (Propaganda pel Fet!, 2019). No deixeu d'escoltar 'Volves de neu?'. I si podeu, mireu-ne el videoclip, gravat en una Islàndia immensa, fantasmagòrica, solitària i magnífica. O el *Mis queridos boleros* (Satélite K, 2017) que em va dedicar **Moncho**, després d'una entrevista preciosa que li vaig poder fer i que quan va morir va tornar a sonar i sonar en els meus desplaçaments. O la rumba de **Peret** i el recull *Des del respecte / Desde el respeto* (Satélite K, 2017). M'encanta 'Bombón?'. O la sonoritat de **Pësh** a *Too Many Universes but Mine* (Petits Miracles, 2018). I l'última incorporació, que m'ha servit de banda sonora aquest Nadal, *Present* (Satélite K, 2019). Que bé que sonen les germanes **Meritxell i Judit Neddermann** mentre es paeixen els torrons!

No els puc anomenar tots, però hi ha una altra de les meves obsessions que m'acompanya amunt i avall: **Taylor Swift**. Res em faria més feliç que vingués un dia a tocar a Barcelona. Bé, potser hi ha alguna altra cosa que em faria més feliç, però vaja, això em posaria contenta. Al cotxe, sola, aliena als altres conductors, canto 'Shake It Off?' com em dona la gana. Al karaoke ho vaig provar un cop i vaig veure clar que seria l'últim. Em surt millor 'Como una ola?', de la **Jurado**. I no, entre els vint-i-dos no hi ha cap disc de 'la más grande'. La bogeria té un límit.